

Sana Geliyorum

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 27 Kasım 2014

“Çocuğunun olması mümkün değil. Olsa bile hayati risk var hem senin hem de çocuk açısından.”

Defalarca duymuştu bu cümleyi Fatma Kadın üstelik kaç doktor söylemişti benzer cümleleri hem de suratına. Kabullenmemenin yanı sıra taş oturmuştu kadının yüreğine. Gitmediği doktor kalmamıştı.

Bilirdi çok sağlıklı bir insan olmadığını ama çocuk sahibi olmak bir ukde olarak kalmıştı içinde.

Kocasını kabullenmişti hem de en baştan beri. Ne de olsa kıymetlisi idi karısı onun. Yeterlerdi birbirlerine ama analık dürtüsü öylesine ağır basıyordu ki.

Yetmedi gittiği doktorlar hastane hastane dolaşmaya devam ettiler. Aynı senaryo, aynı replikler ta ki Osman hocaya yolları düşene kadar. Yıllarını vermişti mesleğine, nice umutsuz kadın onun sayesinde bebek sahibi olmuştu. Zoru başaran bir uzmandı alanında ve riski almayı göze alan ve en az Fatma Kadın kadar cesaretle ve gözü pek.

Etraflıca bir kontrol ve sayısız tahlil sonucu gülümseyerek baktı Osman Hoca Fatma Kadının yüzüne.

“Mademki bu kadar isteklisin ve gözünü karatmışsın dayanacaksın her türlü ihtimali göze alıp ve

dayayacağız sırtımızı Yaratan’a. Sıkı bir takip altında olacaksın hamileliğin boyunca ve gıkın da

çıkmayacak. Doğumda ben bulunacağım ve Allah’ın izniyle nur topu gibi bir evladın olacak. Yine de

temkini elden bırakmayacağız. Anlaşıldı mı?” demesiyle kadın ellerine sarıldı doktorun.

“Allah razı olsun beyim, Allah ne muradın varsa versin.”

Her türlü sonuca hazırlıklı oldukları sürece adım atmışlardı artık. Uzun ve başarılı geçen bir tedavinin

ardından doğuma gün saymaya başlamışlardı. Ağır ve sorunlu bir hamilelik geçiriyordu Fatma Kadın.

Aylarca yatağa mihlanıp kalmanın ötesinde pır pırdı yüreği. Ama tek bir şikâyette dahi bulunmuyordu da.

Yaşadığı her şey değerdi karnındaki bebeğin sağ salim dünyaya gelmesi için.

Sayıllı gün her ne kadar çabuk geçer, dense de dokuz ay ona adeta dokuz yıl gibi gelmişti. Her geçen gün

güçten düşüyordu kadın. Mecali öylesine azalmıştı ki. Yine de kötü ihtimalleri akıllarına getirmemeye

çalışıyordu karı koca. Sürekli telkin ediyordu kendine, “Dayanmalısın” deyip. Ağrısız sızısız tek günü dahi

geçmezken bu sefer de doğumu gecikti kadının.

Doktorlar artık duruma müdahale etmek durumunda kalmıştı. Mecburen acilen sezaryene alındı kadın.

Yapılan acil müdahale ile pembe beyaz, ceylan gözlü dünyalar güzeli bir bebeği oldu ailenin. Lakin tüm

gücünü emmişti annesinin dokuz ay boyunca. Bebeğini sağlıklı doğurup görevini yerine getirmişti kadın

ve bir kez daha görmeden ceylan gözlüsünü açamadı gözlerini yeniden. Ne kocasıyla vedalaşmıştı ne de

yavrusunu koklamıştı. Doktorlar ellerinden ne geldiyse yapmışlardı ama kadının yorgun vücudu artık

dayanamamıştı.

Dünyalar güzeli bir bebektir, parlayan gözleri ile annesine o kadar çok benziyordu ki. Bu parlaklık

babasının aklını başını aldı ve Işıl koydu evladının adını.

Her şeyiydi Işıl babasının ve adam kızına annesinin doğumda öldüğünü söylememeye yeminliydi.

Kızından saklayıp saklayacağı ilk ve son sırdı bu. Annesine hasret büyüyecekti ama en azından

kendinden nefret etmeyecekti doğum sırasında annesi öldü diye.

Dünyanın en güzel ve en şirin bebeğiydi Işıl. Babasının her şeyi idi artık. Pamuklara sarıp sarmaladı biricik kızını. Bir dediğini iki etmiyordu kızının. Büyürken bir şeyler ters gitmeye başladı akabinde. Önceleri aldırımıyordu babası. Ama akli erdikçe Işıl, babası anladı bazı şeylerin ters gittiğini. Diğer çocuklar cıvıl cıvıl iken farklıydı Işıl onlardan. Fazlasıyla sessiz, içine kapanık ve bir o kadar düşünceliydi. Uzağında dururdu diğer çocukların.

Derken farklı doktorlar farklı tanımlar koydu Işıl'a. İnanmadı adam önceleri ve itiraz etti hepsine birden. Kabullenmek bir yana isyan etti hepten. Ters giden ne varsa komşular da kasaba halkı da farkındaydı her ne kadar dillendirmeseler de.

Kulağına gelen tüm söylentileri duydu adam. Kimi, deli dedi. Kimi geri zekâlı diye çıkardı Işıl'ın adını. Oysa hepsinden akıllı ve duyarlıydı Işıl.

"O benim meleğim ve kimseler incitemeyecek meleğimi." deyip kol kanat gerdi kızına.

Aylar ayları yıllar yılları kovaladı ve büyüdü Işıl Bebek. Son zamanlarda babasına çok fazla soru sorar olmuştu. Mütemadiyen annesinin nerede olduğunu soruyor ve bir türlü bunun cevabını alamıyordu babasından.

Nihayetinde dayanamadı adam ve çıkıverdi ağzından:

"Annemi deniz aldı kızım." Demesiyle çıktı işin içinden.

Akıl erdirememişti Işıl aldığı bu cevaba yine de fazla üstelemedi."Elbet vardır babamım bir bildiği" deyip sessizce kabullendi.

Gün ve gün akli devşirdikçe içine bir kurt düştü Işıl'ın: "Mademki annemi deniz aldı o zaman aldığı gibi geri verecektir." Diye bir sonuca vardı aklınca. Bu sefer çok derin düşüncelere daldı. Fikri sabit bir vaziyette dönenip duruyordu artık. Huzursuzdu, içi kıpır kıpırdı ve eskiye oranla çok daha düşünceli ve içine kapanık."Bir yolu olmalı geri gelmesi için" diyordu da başka bir şey demiyordu için için.

Babası uyurken ve gün henüz doğmamışken evden çıkıp sahile indi. Dalgalar kıyıyı döverken duyduğu sesi hiç duymadığı annesinin sesine benzetti o gün. Kulağına öylesine hoş gelmişti ki duyduğu bu ses. Sanki uzaklardaki annesi onu yanına çağırıyordu. Gün ağarmadan eve döndü o gün. Ve alışkanlık haline getirdi bu davranışını zaman içerisinde. Babası uyurken evden çıkıyor, sahile inip annesiyle konuşuyor ve uyanmadan babası gerisin gerisin dönüyordu evine.

Uzun bir süre böyle devam etti bu. Ne babası biliyordu ne de çevreden onu gören vardı. Bu, sadece Işıl ve annesinin paylaştığı bir sırda artık gözlerden uzak.

Koca yaz böyle geçti o yıl. Rahatı yerindeydi Işıl'ın kafasında yarattığı ve kimselerin bilmediği dünyasında. Üstüne üstük iyiden iyiye inanmıştı artık annesinin onunla konuşup yanına çağıracağına. Zamanla daha da içine kapandı Işıl öyle ki rüyalarında bile dalgalarla boğuşup dalgalarla konuşuyordu. Kısa şunun şurasında ne kalmıştı ki. Ve hava koşulları gittikçe kötüleşti. Sabahları deniz kenarına inip geri gelmek gitgide zor olmaya başlamıştı.

Nihayetinde çevre halkından onu görenler olup merak eder oldular."Napiyordu bu kız sabahın köründe deniz kenarında?"

Babasının kulağına gitti en sonunda. Zavallı adam hiçbir şeyden haberdar değildi de üstelik. Ve öğrendiğinde olup bitenleri inanmadı önce. Kızı ise tek kelime dahi söylememişti yaptıklarına dair. Ama farkındaydı adam ve öğrenmişti hele ki kızını takip edip gözleriyle gördükten sonra.

Dayanamadı sonunda ve patladı adam:”Bundan sonra sana sahile inmeyi yasaklıyorum. Anladın mı?”
Baba kız adeta inatlaşıyordu karşılıklı. Söz dinlemediği gibi deli gibi ağlamaya başladı Işıl.
Annesini geri istiyordu ve hala da inanıyordu geri geleceğine.
Dayanamadı adam ve okkalı bir tokat attı kızının yüzünün tam ortasına. Neye uğradığını şaşırان Işıl bir anda kesti ağlamayı.”Tamam baba” dedi. “Söz, gitmeyeceğim sahile.”
Adamın içine sular serpildi Işıl bunları söyleyince. Attığı tokada rağmen içi öylesine rahatlamıştı ki.
Demek ki kızı sonunda yola gelmişti.
O gece rahat bir uyku uyudu adam. Dediği dedikti ne de olsa. Yaşlı ve yorgun bedeni yenik düştü uykuya ve daldı çok derinlere ta ki...
Ta ki kapısı yumruklanana kadar. Canhıraş bir telaşla açtı kapıyı. Bu saatte kapısı çalındığına göre belli ki yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.
Kapıyı açtığıında iki jandarma eri ile karşılaştı. Sormaya korka korka mırıldandı. “Ne oldu?” demeye kalmadan ellerindeki şalı gördü. Bu, Işıl’ın rahmetli annesinin yadigârı idi Işıl her üşüdüğünde omzuna aldığı.
Oracığa yığılıp kaldı adam. Göz göre göre ölümüne sebebiyet vermişti kızının. Oysa sadece üzülmesin ve mutlu olsun diye söylemişti bu yalanı. Sadece annesinin ölümünden kendini sorumlu tutmasın diye inandırmıştı kızını böylesi bir yalana.
Günler sonra kıyıya vurdu Işıl’ın cansız bedeni. Ve akabinde annesinin yanına defnedildi.
İşte sonunda kavuşmuştu hiç görmediği, hiç tanımadığı ama sesini duyduğuna kendini inandırdığı biricik annesine.
O günden sonra ağzından tek kelime çıkmadı zavallı adamın. Pejmürde ve sefil bir halde deniz ile mezarlık arasında mekik dokudu hasret ve vicdan azabıyla yanarken. Sönmedi de yangını onların yoklukları hayatını cehenneme çevirmişken.